

Jumalan ja Hänen armonsa sanan haltuun Ap.t. 20:1-38

Mikä merkitsee sinulle jotakin?

Onko sinun elämässäsi mitään sellaista, joka on sinulle tärkeämpää kuin oma elämäsi? Voi olla, että jollekulle hänen urheilusuorituksensa on elämää tärkeämpää ainakin siitä päätellen, että sen eteen töitä jopa oman terveyden kustannuksella. Toinen taas saattaa asettaa omat taiteelliset saavutuksensa jopa oman elämänsä edelle. Useimmille oman elämän säilyttäminen ja sen pitäminen turvallisena lienee tärkein tavoite.

Jäähyväispuheessaan Efeson seurakunnan vanhimmiston jäsenille Paavali selittää: *En kuitenkaan pidä henkeäni minkään arvoisena, kunhan vain vien päätökseen juoksuni ja Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa Jumalan armon evankeliumia.*

Paavalille evankeliumin julistaminen oli elämän tarkoitus tässä ajassa. Hän kyllä tiedosti, että se oli kokonaan Herralta saatua armoa. Se oli syvimmiltään Herran palvelemista. Se olisi samalla Jumalan armon ylistystä, Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen korottamista.

Kynttilä valaisee niin kauan kuin se pienenee. Meillekin on Herra antanut tehtävän, jonka vuoksi meidän tulee olla valmiit kuluttamaan itsemme. Terveys on annettu käytettäväksi Jumala kunniaksi ja ihmisten pelastukseksi. Tänä päivänä toki puhutaan paljon väsymisestä ja levon tarpeesta, mitkä eivät tietenkään ole ristiriidassa tehtävän suorittamisen kannalta. Mutta kun omat tarpeet ja hyvinvointi nousevat tärkeämmäksi kuin se juoksu, jonka Herra on meille antanut, tuloksena on tyytymättömyys ja turhautuneisuus. Paavali oli valmis uhraamaan itsensä Herran palvelukseen. Meillekin kuuluu Herran sana: *"Joka löytää elämänsä, kadottaa sen, ja joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen."* (Matt. 10:39)

Matka jatkuu (1–16)

Saatuaan työnsä Efesoksessa päätökseen Paavali rohkaisi seurakuntalaisia ja lähti matkalle Makedonian ja Akhaian kautta Jerusalemiin. Hän tiesi kuitenkin, että Rooma olisi hänen lopullinen päämääränsä. Pyhä Henki oli ilmoittanut hänelle myös, että hänen edessään olisi vankeus ja ahdistukset. Luemme luvun 20. alusta:

1. *Kun meteli (Efesoksessa) oli asettunut, Paavali kutsui opetuslapset luokseen. Rohkaistuaan heitä hän hyvästeli heidät ja lähti kohti Makedoniaa.*
2. *Kuljettuaan paikkakunnalta toiselle ja rohkaistuaan uskovia monin sanoin hän tuli Kreikkaan.*
3. *Siellä hän oleskeli kolme kuukautta. Kun ilmeni, että juutalaisilla oli salahanke häntä vastaan hänen aikoessaan lähteä meritse Syyriaan, hän päätti palata Makedonian kautta.*
4. *Häntä seurasivat beroialainen Soopatros, Pyrrhoksen poika, tessalonikalaiset Aristarkos ja Sekundus, derbeläinen Gaius, Timoteus ja aasialaiset Tykikos ja Trofimos.*
5. *Nämä menivät edeltä ja odottivat meitä Trooksessa.*

6. Me taas purjehdimme happamattoman leivän juhlan jälkeen Filippistä ja saavuimme viidentenä päivänä heidän luokseen Trooakseen, jossa viivyimme seitsemän päivää.

Vastatuulta

Paavali vieraili Makedonian nuorissa seurakunnissa rohkaisemassa ja jakamassa kehotusta. Ne olivat monenlaisen painostuksen alaisina. Paavali jakoi niille huolehtivaa paimenen rakkauttaan. Kreikan seurakuntien tilanne vaati häneltä kolmen kuukauden oleskelua niiden parissa. Sen katkaisivat juutalaisten salahankkeet.

Jälleen kerran Paavalin matkasuunnitelmat menivät sekaisin salahankkeiden tähden. Turvallisuussyistä hän joutui muuttamaan matkareittiä ja kulkemaan takaisin Makedoniaan ja sieltä meritse Trooakseen. Hän ei ehdoin tahdoin hakeutunut tilanteisiin, joissa olisi voinut kärsiä marttyyrikuoleman.

Laivamatka Trooakseen kesti nyt viisi päivää, kun edellisellä kerralla se oli sujunut yhdessä vuorokaudessa. (16:11) Vastatuuletkin kuuluvat Jumalan suunnitelmiin meidän elämässämme. Meillä ei ole myöskään syytä masentua, jos asiat eivät tänään suju yhtä hyvin kuin joskus aiemmin. Jokaisella yksityiskohdallakin on merkitys Jumalan suunnitelmissa kulkiessamme.

Rauha ja levottomuus

Matkan tekoa sävytti Paavalin sisäinen rauha Herrassa. Sisäisestä rauhastaan käsin hän jakoi rohkaisua ja intoa muille uskoville. Mutta samanaikaisesti hänen sisintään poltti Pyhän Hengen synnyttämä rauhattomuus. Pyhä Henki oli sitonut hänen mieltänsä päämäärään. Hän tiesi, että sen saavuttaminen merkitsisi hänelle kasvavia ahdistuksia ja vankeutta. Samanaikainen sisäinen rauha ja levottomuus merkitsivät sitä, että hän saattoi omistautua kokonaisesti kulloinkin käsillä oleviin tehtäviin ja seurakunnan tarpeisiin, mutta samalla hän tiesi, että jokainen tehtävä vei häntä eteenpäin Herran tarkoittamaa päämäärää kohti. Evankeliumin saattaminen "aina maan ääriin asti" oli hänen pysyvä tavoitteensa. Luemme jakeesta 7. eteenpäin.

7. Viikon ensimmäisenä päivänä kokoonnuimme murtamaan leipää. Paavali, joka seuraavana päivänä aikoi matkustaa pois, keskusteli koolla olevien kanssa ja pitkitti puhettaan puoliyöhön asti.

8. Yläkerran huoneessa, jossa olimme koolla, oli palamassa monta lamppua.

9. Eräs Eutykos-niminen nuori mies istui ikkunalla, ja kun Paavalin puhe kesti pitkään, hän vaipui syvään uneen ja nukuksissa putosi kolmannesta kerroksesta alas. Hänet nostettiin kuolleena maasta.

10. Paavali meni alas, heittäytyi hänen päälleen, kietoi kätensä hänen ympärilleen ja sanoi: "Älkää hätäilkö, hän on hengissä."

11. Sitten hän tuli ylös, mursi leipää ja söi. Keskusteltuaan heidän kanssaan kauan, päivän koittoon asti, hän lähti matkalle.

12. Mutta he veivät pojan sieltä elävänä ja tulivat suuresti lohdutetuiksi.

Lohdutettu seurakunta (6–12)

Trooaksessa viivytettiin viikon päivät. Paavalin työryhmä ja kaupunkiin syntynyt pieni uskovien ryhmä oli sunnuntaina koolla viettämässä ehtoollista. Paavalin oli määrä jatkaa matkaa seuraavana aamuna. Ihmiset ovat aina unohtaneet ajan kulun silloin, kun he ovat saaneet syvästi kokea Herran Jeesuksen läsnäolon keskellään.

Miksi Paavali puhui niin pitkään ja miksi kokous kesti aamuyöhön asti? Olen huomannut, että siellä missä Jumalan Henki erityisesti vaikuttaa ja missä on herätystä, uskovien kokoukset kestävät pitkään. Ei ole mitään kiirettä kotiin. Pieni esimerkki japanilaisen eversti **Kyoozoo Iwain** elämästä:

Quindaon jakso Kiinassa kesti vuoden ja sen aikana sain kokea hyvin syvää ja sydämellistä yhteyttä uskon veljien ja sisarten kanssa. Saimme maistaa sellaista yhteyttä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen kanssa, että iloamme on vaikea sanoin kuvata. Kun pidimme kotikokouksia, sen päätyttyäkin todistukset jatkuivat toinen toisensa jälkeen iltamyöhään yöhön eikä vain kerran tai kahdesti jopa aamuyön kahteen ja kolmeen asti. Se oli aivan taivaallista yhteyttä. Selkkauksen loputtua vierailin puolentoista vuoden kuluttua Quindaossa ja myöhemmin vielä kolmannen kerran. Yhteys silloisiin uskonystäviin on jatkunut jo yli 30 vuotta. Yhteys Herrassa on ihmeellistä ja ihanaa!

Eutykos niminen nuorukainen nukahti Paavalin puheen pitkittyessä ja putosi ikkunasta saaden surmansa. Ylösnousseen Herran voima vaikutti kuitenkin sen, että nuorukainen heräsi uudelleen eloon. Niin kuin kaikissa muissakin kuolleista herättämisissä Uudessa testamentissa Herra ei herättänyt nuorukaista takaisin eloon hänen itsensä tähden – taivashan on toki suunnattomasti parempi paikka kuin synnin ja ahdistusten maa – vaan hänen ystäviensä vuoksi: *"Poika vietiin elävänä kotiin, ja kaikki olivat iloisia ja rohkealla mielin."* (12) Luemme jakeesta 13 eteenpäin:

13. Me menimme edeltä laivaan ja purjehdimme Assokseen. Sieltä aioimme ottaa Paavalin laivaan, sillä näin hän oli käskenyt aikoen itse kulkea jalan.

14. Kun hän liittyi meihin Assoksessa, otimme hänet laivaan ja tulimme Mityleneen.

15. Sieltä lähdimme purjehtimaan ja saavuimme seuraavana päivänä Kioksen kohdalle. Sitä seuraavana päivänä pääsimme Samokseen ja päivää myöhemmin tulimme Miletokseen.

*16. Paavali oli näet päättänyt purjehtia Efesoksen ohi, ettei häneltä kuluisi aikaa Aasiassa. Hän **kiirehti** ehtiäkseen, mikäli mahdollista, **helluntaiksi** Jerusalemiin.*

Evankeliumilla on kiire

Kolmenkymmenen kilometrin matkan Troaksesta Assokseen Paavali käveli. Siellä hän liittyi edeltä käsin laivalla kulkeneisiin työtovereihinsa ja matka jatkui meritse Miletokseen Efesoksen satamakaupunkiin ja sieltä edelleen Tyyrokseen. Sieltä Paavali saapui Jerusalemiin, missä hänet pian saapumisen jälkeen vangittiin.

Paavalilla oli kiire viedä Jerusalemin seurakunnan köyhille avustusta, jota oli kerännyt Kreikasta ja Makedoniasta. Kiire ei merkinnyt hätäilyä, sillä hän ehti kävellä Troaksesta Assokseen. Ilmeisesti hän halusi reitillä tavata vielä joitakin uskovia rohkaistakseen heitä. Helluntai on sadonkorjuun juhla ja Paavali toivoi vielä kerran voivansa saavuttaa sinne kokoontuvat maanmiehensä Jumalan evankeliumilla, vaikka yritys epäonnistui. Evankeliumilla on kiire, se on vietävä ihmisille ennen kuin he hukkuvat syn-teihinsä.

Johtajakoulutusta (17–38)

Matkan varrella Paavali kutsui Efesoksen seurakunnan vanhimmat Miletokseen antaakseen heille viimeisen rohkaisunsa ja opastuksensa seurakunnan hoidossa. Paavali tiesi hyvin, mitkä vaarat uhkasivat seurakuntaa. Mutta hän tiesi myös, mitkä voimavarat seurakunnan käyttöön on annettu ja miten seurakuntaa tuli johtaa. Hänen puheensa on persoonallinen, rakkaudellinen, suora ja ymmärrettävä. Se vie seurakunnan elämän keskukseen, Herraan Jeesukseen itseensä. Luetta jakeesta 17 luvun loppuun.

17. Miletoksesta Paavali lähetti sanan Efesokseen ja kutsui luokseen seurakunnan vanhimmat.

18. Kun he olivat tulleet hänen luokseen, hän sanoi heille: "Te tiedätte, miten minä olen elänyt ja toiminut teidän keskuudessanne koko ajan ensimmäisestä päivästä asti, jona saavuin Aasiaan.

19. Olen palvellut Herraa kaikessa nöyryydessä, kyynelin, koettelemuksissa, jotka ovat kohdanneet minua juutalaisten salahankkeiden tähden.

20. En ole vetäytynyt pois julistamasta teille sitä, mikä on hyödyllistä, ja **opettamasta** teitä sekä **julkisesti että perhekunnittain**.

21. Todistaessani juutalaisille ja kreikkalaisille olen julistanut **parannusta ja kääntymistä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen**.

22. **Hengessä sidottuna** minä matkustan nyt Jerusalemiin **enkö tiedä**, mitä minulle siellä tapahtuu.

23. Sen vain tiedän, että Pyhä Henki jokaisessa kaupungissa todistaa minulle ja sanoo, että **minua odottavat kahleet ja ahdistukset**.

24. En kuitenkaan pidä henkeäni minkään arvoisena, kunhan vain vien **päätökseen** juoksuni ja Herralta Jeesukselta saamani **palvelutehtävän: julistaa Jumalan armon evankeliumia**.

25. Nyt tiedän, että te ette enää saa nähdä minun kasvojani, ei kukaan teistä, joiden keskuudessa olen kulkenut ja **julistanut Jumalan valtakuntaa**.

26. Siksi minä tänä päivänä vakuutan teille, että olen viaton kaikkien vereen, 27. sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille **kaikkea Jumalan tahtoa**.

28. Pitäkää siis huoli itsestänne ja koko siitä laumasta, johon Pyhä Henki on pannut teidät kaitsijoiksi paimentamaan Herran **seurakuntaa**, jonka hän **omalla verellään on itselleen hankkinut**.

29. Minä tiedän, että lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne **tulee julmia susia**, jotka eivät laumaa säästä,

30. ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka vääristelevät totuutta vetääkseen opetuslapset mukaansa.

31. Valvokaa siis ja muistakaa, että kolme vuotta minä olen lakkaamatta, yötä päivää, kyynelin neuvonut teitä jokaista.

32. Ja nyt minä **uskon teidät Jumalan ja hänen armonsansa sanan haltuun**, hänen, joka on **voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan** kaikkien pyhitettyjen joukossa.

33. Hopeaa, kultaa tai vaatteita en ole keneltäkään himoinnut.

34. Te tiedätte itse, että näillä käsilläni olen hankkinut sen, mitä minä ja seuralaiseni olemme tarvinneet.

35. Kaikessa olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee **huolehtia heikoista** ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: **'Autuaampi on antaa kuin ottaa.'** "

36. Tämän sanottuaan hän polvistui ja rukoili heidän kaikkien kanssa.

37. Kaikki puhkesivat haikeaan itkuun ja heittäytyivät Paavalin kaulaan ja suutelivat häntä.

38. Eniten heitä suretti Paavalin sana siitä, etteivät he enää saisi nähdä hänen kasvojaan. Sitten he saattoivat hänet laivaan.

Paavalin työn luonteesta

Paavali kuvaa tässä samoin kuin myös kirjeissään, millaisella asenteella hän toimi. Evankeliumin oikea julistus ei riitä, jos teemme sitä väärällä asenteella. Meidän on kyseistä, miten toimimme. Onko meillä samaa nöyryyttä, samaa huolehtivaa rakkautta ja samaa kärsivällisyyttä kuin Paavalilla. Hän oli saanut sitä Herralta itseltään ja sitä Pyhä Henki haluaa meissäkin synnyttää.

Toisaalta Paavali tunsi syvän vastuunsa julistaessaan sanaa. Jakeessa 25 hän viittaa Hesekielin saamaan tehtävänantoon:

"Ihmislapsi, minä olen asettanut sinut Israelin heimon vartijaksi. Kun kuulet sanan suustani, sinun on varoitettava heitä minun puolestani. Jos minä sanon jumalattomalle: 'Sinun on totisesti kuoltava', mutta sinä et varoita häntä etkä puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen pahasta vaelluksestaan pelastaaksesi hänen henkensä, jumalaton kuolee synneissään, mutta sinut minä vaadin tilille hänen verestään. Mutta jos sinä varoitat jumalatonta eikä hän silti käänny jumalattomuudesta eikä pahasta vaelluksestaan, hän kyllä kuolee synneissään, mutta sinä olet pelastanut henkesi. (Hes. 3:17-19)

Näiden sanojen edessä Paavali kirjoitti: *"Voi minua, ellen evankeliumia julista!"* Herran sanan jakaminen on kyllä meille suunnaton etuoikeus ja ilo, mutta se on myös tehtävä, jota emme voi valita ikään kuin vapaaehtoisena lisukkeena uskonelämäämme. Tehtävämme maailmassa on edustaa Herraamme ja julistaa sitä, mitä Hän käski meidän kuuluttaa.

Edelleen Paavalin sanan julistus oli aina liitossa myös rakkaudenpalveluun. Hän huolehti myös uskovien ajallisista tarpeista. Evankeliumin sanoma Jumalan rakkaudesta synnyttää väistämättä myös diakonista rakkaudenpalvelua. Kun annamme eteenpäin siitä, mitä Herra on meille uskonut, se ei ole vaatimus tai taakka, vaan tuottaa antajalleen myös "autuutta": *"Autuaampi on antaa kuin ottaa."*

Uskotko todella, että antamisesta saa suuremman ilon kuin hyvän osakseen saamisesta? Ellet vielä usko, niin kokeile ja näe miltä tuntuu antaa oikein rutkasti omaansa toisille.

Paavali työskenteli selkeästi kahdella eri tasolla, jotka tänäkin päivänä tulee olla seurakuntatyön kaksi pilaria: julkinen työ ja kodeissa tapahtuva työ. Molempia tarvitaan.

Paavalin sanoma

Paavalin julistuksen ydinsanoma oli: *Parannus ja kääntyminen Jumalan puoleen ja usko meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen.* Sitä on *Jumalan valtakunnan julistaminen.* Sen ytimen ympärille asettuu sitten *kaikki se Jumalan tahto*, jota hän kuvaa tarkemmin kirjeissään. Ellei tuo ydin ole keskeisenä meidän sanomassamme, voimme hukkaa sinänsä tärkeisiin Raamatun opetuksiin ja menettää polttopisteen, jonka kautta kaikki muukin avautuu silmillemme oikein. Tänäkin meidän on

parannuksessa suunnattava katseemme Jumalaan ja turvauduttava Herraan Jeesukseen omana Pelastajanamme.

Parannus ja usko Jeesukseen

Parannusta on monenlaista, oikeaa ja väärää. Syvimmiltään synnissä ei ole kysymys niinkään siitä, mitä ihminen tekee, vaan siitä **ketä** vastaan hän rikkoo. Parannuksessa on kysymys synnin tunnustamisesta ja sen hylkäämisestä sekä armon anomisesta. Ratkaisevaa on se, kenen suuntaan parannus tapahtuu. Pietari ja Juudas Iskariot tekivät molemmat suuren synnin toinen kieltämällä Jeesuksen ja toinen kavaltamalla. Molemmat katuivat tekoaan. Ero oli kuitenkin siinä, mihin suuntaa he parannuksensa suuntasivat. Pietari katui Jeesukseen päin, Juudas itseensä ja ylipappeihin päin. Pietari sai anteeksi, Juudas joutui kadotukseen.

Vain parannus Jumalan puoleen katkaisee synnin siteet. Se on parannusta kapinasta Jumalan lakia vastaan kapinana Jumalaa vastaan. Kun lapsi ei tottele vanhempiaan, kysymys ei ole niinkään siitä, missä asiassa hän tekee niin, vaan siitä, että hän nousee vanhempiaan vastaan. Parannus Jumalaan päin vie meidät vihaamaan syntiä. Vaikka uskova ei olekaan vapaa synnistä ja lankeemuksista, hän on vapaa synnin rakastamisesta. Uudestisyntyneen ihmisen tuntomerkki on hänen asenteensa syntiin, hän haluaa päästä vapaaksi synnistä itsestään.

Kun tuhlaajapoika palasi kotiinsa syntiretkiltään, hän ei sanonut: ”Nousen ja menen veljeni luo, sillä olen murehduttanut veljeni jättäessäni hänet palvelemaan yksin.” Hän ei sanonut myöskään: ”Nousen ja menen palvelijoiden luo, sillä he olivat hyvin ystävällisiä minua kohtaan” Vaan hän sanoi: ”Nousen ja menen Isän luo ja sanon hänelle, Isä, olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä ole sen arvoinen, että minua kutsuttaisiin sinun pojaksesi.” Hänen parannuksensa oli paluu Isän luo ja Jumalaan päin. Parannuksen ydin on sen väärän tunnustamisessa, mitä olemme tehneet Jumalaa vastaan.

Parannuksen tekijä tunnustaa, että hän on tulkinnut Jumalaa väärin. Hän on ajatellut, että Jumala on julma ja väärämielinen. Hän on palvellut epäjumalia ja syyttänyt Jumalaa omien syntiensä seurauksista. Hän on loukannut Jumalaa. Hän tunnustaa oman kiittämättömyytensä Jumalaa kohtaan ja tuomitsee itsensä Jumalan mittapuulla: En ole pyhä niin kuin Jumala on pyhä. Hän ei enää vertaa itseään toisiin ihmisiin.

Raamatullinen parannus on kääntymistä pois itse synnistä eikä vain tietyistä teko-synneistä. Teemme parannuksen emme vain käytöksestämme vaan koko olemuksemme syntisyydestä. Parannus yksittäisistä synneistä ilman parannusta itse syntisyydestä on, kuin yrittäisi kauhoa vettä pois vuotavasta veneestä tukkimatta itse reikää. Voin auttaa itseäni suhteessa toiseen ihmiseen, voin parantaa itseäni hänen vaatimustasolleen, mutta en voi auttaa itseäni Jumalan edessä.

Ne, jotka ovat tehneet parannuksen, saavat uskoa Jeesukseen Kristukseen. Jos sinä kannat syyllisyyttä ja synnin tuskaa Jumala edessä, sinun on lupa uskoa Jeesukseen Kristukseen. Saat uskoa, että Jeesuksen uhri Golgatalla riittää ottamaan pois sinun syntisi, ennen kuin tunnet mitään omantunnon rauhaa ja ennen kuin toivo täyttää sydämesi. Suurimmassa hädässä saat turvata ja luottaa, että Jeesuksen Kristuksen kärsimys oli juuri sinun puolestasi ja sinun hyväksesi.

Se Jumala, jota vastaan sinä olet rikkonut, on itse valmistanut sovituksen: Loukattu kuoli, jotta loukkaaja pääsisi vapaaksi. Jumala itse kärsi lain vaatiman rangaistuksen, jotta Hän saattaa oikeudenmukaisesti armahtaa syntisen:

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:16)

Syylisyydelle on valmistettu sovitus: Jeesus tuli pelastamaan syntisiä. Jos voisit jotenkin itse pelastaa itsesi, Jeesuksen ei olisi tarvinnut tulla. Golgatan uhri on sinun puolestasi. Jumala itse kehottaa sinua uskomaan. Usko ei ole vaihtoehto vaan Herran käsky. *"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut."* Usko on avuttomana jättäytymistä Jeesuksen varaan, kun Herra sanassaan vakuuttaa armoaan parannuksen tehneelle. Usko ottaa vastaan Jeesuksen sanan. Uskon tulee kohdistua toiseen Henkilöön, Herraan Jeesukseen Kristukseen. Kukaan ei voi tulla Isän luo muutoin kuin Jeesuksen kautta.

Parannus ja usko liittyvät toisiinsa, ei ole toista ilman toista. Ne syntyvät saman Pyhän Hengen työnä. Parannus on etsivää uskoa, vaikka asianomainen ei sitä vielä tajuaisikaan. Parannus syvenee sitä mukaan kuin usko kasvaa. Parannus lisää uskoa. Parannuksen tehnyt saa uskon lahjana Herralta. Usko on varmuutta Herran voimasta ja pelastuksen riittävydestä juuri niin suurelle syntiselle kuin minä.

Lunastettu seurakunta (28)

Puhetta jatkaessaan Paavali suuntaa katseensa seurakunnan vanhimmiston tehtävään: *"Huolehtikaa Jumalan seurakunnasta, jonka hän omalla verellään on itselleen lunastanut."* (28)

Keskeisintä Jumalan seurakunnassa on se, että Jumala itse on omalla verellään sen itselleen lunastanut. Seurakunta on maailmasta ulos kutsuttujen yhteys. Heidät Jumala on ottanut omikseen yhdellä kertakaikkisella toimenpiteellä, jonka hän suoritti antamalla oman Poikansa veren vuotaa meidän lunastukseksemme. Jeesus ja Isä ovat sillä tavalla yhtä, että Jeesuksen veri on itse Jumalan verta, niin kuin alkutekstistä voidaan myös lukea.

Jumala oli Kristuksessa ja sovitti meidät itsensä kanssa. Jeesuksen persoonan inhimillisuus ja jumalallisuus kuuluvat niin kiinteästi yhteen, että hänen verensä oli myös Isän verta. Kristillisen seurakunnan perustus on siinä, että Jumala omalla verellään, oman Poikansa verellä lunasti sen, ja sovitti sen itsensä kanssa.

Aina kun kokoontumme yhteen seurakuntana, meidän on syytä pitää mielessämme, että Espoon Kotikirkkokin on Jeesuksen omaisuutta, Hänen pyhällä kalliilla verellään omaksensa hankkimaa. Siksi seurakunta on pyhä ja Jeesus itse on sen keskellä. Jumalanpalveluksen olemusta kuvaa Heprealaiskirje näin:

Hän (Jeesus), joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikkeen. Hän sanoo: "Minä (Jeesus) julistan sinun (Isä) nimeäsi veljilleni, laulan ylistystäsi seurakunnan keskellä". (Hepr. 2:11-12)

Samalla kun viritämme ylistysvirren Isälle, Jeesus itse laulaa sitä meidän kanssamme. On etuoikeus kokoontua Herran läsnäoloon, pyhään mutta samalla niin sanomattoman armolliseen.

Ehtymättömät voimavarat

Seurakunnan käyttöön annetut ehtymättömät voimavarat Paavali ilmaisi sanoessaan: *"Jätän nyt teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, sen sanan, jossa on voima rakentaa teitä ja antaa perintöosa kaikkien pyhitettyjen joukossa."* (32)

Uuden testamentin lukijaa hämmentää syvimmin sana armo. Jos sanaa tutkii kaikissa niissä yhteyksissään, missä se Uudessa testamentissa esiintyy, on pakko pysähtyä ylistämään ja palvomaan Herran nimeä. Armo on Jumalan rakkautta. Se on Jumalan laupeutta ja hyvää tahtoa, mutta ennen kaikkea se on sellaista rakkautta, joka vaikuttaa kärsimällä kohteensa hyväksi tehdäkseen sen täydellisiksi.

"Minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun." Te olette hänen omiaan, hänen verellään ostettuja. Teitä uhkaavat raatelevat sudet ulkoapäin ja teidän omasta keskuudestanne nousevat harhaopettajat, mutta tässä ovat teidän voimavaranne: Jumala ja hänen armonsa sana. Niissä on aina ollut kristillisen seurakunnan varustus ja voima. Niin kauan kuin pidämme tiukasti kiinni Jumalasta ja Hänen armonsa sanasta, kykenemme voittamaan eksyttäjät ja seurakuntaa repivät väärät profeetat. Mutta heti kun luovumme Jumalan sanasta, menetämme voimamme ja joudumme suosien suihin ja omien himojemme temmellyskentäksi.

Paimenet ja lauma (28)

Paavali muistutti seurakunnan vanhimpia heidän paimenvirastaan, johon Herra oli heidät asettanut: *"Pitäkää huoli itsestänne ja koko laumasta, jonka kaitsijoiksi Pyhä Henki on teidät pannut."* (28)

Pyhä Henki valitsee tietyt ihmiset seurakunnan paimeniksi ja kaitsijoiksi. Pyhä Henki ei suhtaudu seurakuntaan niin kuin kaikilla sen jäsenillä olisivat samanlaiset velvollisuudet ja oikeudet.

Paimenen tehtävä on valvoa seurakunnan kokonaisuutta, ei vai sen osaa. Hänen velvollisuutensa on myös ruokkia laumaa Herran sanalla. Paimenen tehtävää kuvaavat siksi sanat "silmä" ja "suu". Hänen tulee tietyltä etäisyydeltä nähdä asiat selkeämmin kuin lauma niitä voi nähdä. Hänen tulee huolehtia, että lampailla on elämän leipää suussaan. Paimenen irvikuva on "sokea suu", joka ei näe vaan ahmii omaan suuhunsa sen, mikä kuuluisi lampailla.

Uhkaa ulkoa ja sisältä (29–30)

Paimenen tehtävä on nähdä lähestyvä vihollinen. Se voi tulla joko lauman ulkoa päin repiäkseen sen hajalle tai sen sisältä eksyttääkseen sen harhaoppien avulla. Nähtyään vaaran paimen lähtee Jumalan ja hänen armonsa sanan avulla varoittamaan, suojelemaan ja puolustamaan laumaansa.

Paimenen malli (18–24,31,35)

Jakaessaan kehotuksen sanoja vanhimmistolle Paavali viittasi oman elämänsä esimerkkiin. Hän oli ollut uskollinen Herralle, ja rohkea Sanan julistamisessa: *"En ole vaiennut mistään sellaisesta, mikä on teille hyödyksi."* (20)

Hän oli ollut uhrautuvainen palvellessaan muita: *"Te tiedätte itse, että minä näillä käsilläni olen hankkinut itselleni ja tovereilleni sen, mitä olemme tarvinneet."* (34)

Hän oli tehnyt työnsä aina myötäeläen toisten kanssa: *"Minä kolmen vuoden ajan olen lakkaamatta, yötä päivää kyynelsilmin opastanut itse kutakin teistä."* (31)

Asettaessaan itsensä Efeson seurakunnan vanhempien esimerkiksi Paavali ei nostanut rimaa kohtuuttomiin korkeuksiin. Hänkin oli vain saviastia niin kuin muutkin kaitsijat. Mutta hänessä asui suunnaton aarre, Kristus Pyhässä Hengessä. Kristuksessa pysyen tehtävä lauman paimenena on mahdollista suorittaa.

Pastori Ito kertoi omista työtavoistaan

Minulta kysytään usein, miten evankelioimistyötä teen. En ole mikään teologi enkä tutkija, joten rajoitun vain siihen, miten käytännössä olen itse toiminut.

Ennen kaikkea on kysymys sanomani sisällöstä eli siitä, mitä kokouksissa julistan. Korostan aina sitä, että "jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus, vanha on kadonnut". Olen itse saanut kokea, kuinka Herra muuttaa ihmisen. Jos Herra saa tehdä työnsä meissä, muutumme aivan varmasti. Viisitoistavuotiaana syyskuun 27. päivän iltana olin pimeyden lapsi matkalla kadotukseen. Menin kokoukseen ilman mitään odotuksia tai etsintää, mutta sen aikana sydämeni avautui Jeesukselle. Aloin lukea Raamattua, pääsin seurakunnan yhteyteen, opin rukoukseen. Ja todellinen muutos tapahtui elämässäni. Siksi joka saarnassa ja kaikissa tilanteissa on julistettava mahdollisimman suoraan pelastusta Jeesuksessa ja Jumalan rakkautta Golgatan ristillä.

Vaikka ihmiset pitäisivätkin ristin sanaa hullutuksena, tosiasiana pysyy, että sen voimasta olen itse saanut kokea muutoksen ja olen sitä, mitä nyt olen. Siksi siitä on kerrottava ihmisille. Päivittäin muistutan vakavasti myös omaan mieleeni, että olen sitä, mitä olen vain siksi, että olen saanut oppia tuntemaan Jumalan Jeesuksen ristin rakkauden kautta, ja siksi, että Jeesus nousi kuolleista ja nytkin vakuuttaa minulle:

- Älä pelkää! Minä olen sinun kanssasi.

Kaikkialla todistan, että Raamattu ei ole vain 2000 vuoden takainen kirja vaan elävä ja vaikuttava tänäänkin. Herra elää. Kaikessa puutteellisuudessani olen yrittänyt parhaani mukaan julistaa, että pelastuksen lähde on Jumalan Sanan luottavaisessa noudattamisessa ja Jeesukseen Kristukseen turvautumisessa.

Olen ollut 60 vuotta kokotoimisessa julistustyössä. Näiden vuosien aikana Japanin kirkko on milloin ajautunut eräiden virtausten mukana heikkouden ja hajaannuksen tilaan, milloin taas vainon ja painostuksen alla taipunut ja joutunut alennustilaan. Mutta silloinkin kun evankeliuminjulistus on kohdannut suuria vaikeuksia, kun omassa perheessä on ollut koettelemuksia, tai kun seurakunnissa on esiintynyt monenlaisia ongelmia, olen yksin ja ainoastaan turvannut Herraan ja uskonut, että Jumalan Sanan lupaukset toteutuvat varmasti:

"Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa."

Entä sinä?

Herra ei ehkä ole tarkoittanut sinua, rakas Herran oma, seurakunnan paimeneksi, mutta Herralla on suunnitelma sinuakin varten. Hän haluaa käyttää sinuakin omana todistajanaan niissä ihmissuhteissa, joissa elät. Sinäkin voit tehtäväsi maailmassa toteuttaa, jos vaellat omassa henkilökohtaisessa elämässäsi päivittäisessä parannuksessa turvautuen Jeesukseen, joka on vuodattanut verensä myös sinun puolestasi. Sinunkin voimasi tässä tehtävässä on Jumala, joka vaikuttaa armonsa sanan kautta.

Ellet vielä tunne Herraa Jeesusta, sinulla ei ole vielä sellaista tehtävää, jonka vuoksi sinun kannattaisi uhrata koko elämäsi. Herra kutsuu sinua luokseen. Hänellä on armon ajatukset myös sinua varten. Anna Hänen tulla sanansa voimalla sydämeesi ja muuttaa sinut Jumalan lapseksi. Hänessä löydät elämän sekä tätä päivää että iankaikkisuutta varten.